

Jancsi és Juliska

Első Jelenet

Juliska: Nénje, Zsuzsi nénje, mért gágog a lúd?

Mert feltöri a tarlón a talpát az út, s' mert ingyen a vargától nem kap sarut, futna a szegény, de csak totyogni tud.

Jancsi: Hogy is tudhatna futni. Ej, hacsak egyszer már jóllakhatnék. Az ágyamat eladnám egy szép tortáért mert szalmában hálni is nagy boldogság, ha tőle a gyomrod, s a bolha sem...rág.

Juliska: Jaj, a gyomrom hogy korgott.

Jancsi: A mama is jöhetne már igazán.

Juliska: A koplalástól cserepes már a szám.

Jancsi: Maholnap már kenyér se lesz, keserves inség, nem bírom ezt.

Juliska: Csönd, Jancsi, jól tudod, mit mond apánk, ha sírni látja anyukát: „Ha az élet túl nehéz, megsegít egy égi kéz!”

Jancsi: Ez szépen hangzik meglehet, a de a gyomrot sajnos nem tölti meg. Jaj, húgom, a jó ég tudja csak, mikor volt számban egy jobb falat. Sajtos omlettek, mézes zsemlék, lassan az ízük is csak emlék. Jaj, Julcsa, én már..

Juliska: Csitt, sokra úgyse mész, ha másról se beszélsz, csak enni kérsz. E bánatos orr, fancsali kép, tán csak nem a bú ördöge bújt beléd. Hess, te manó, bajkavaró!

Ebben a házban többet ne lássam seprűre érett fancsali képed.

Zsémbes, morgós, rusnya kobold, fuss, vagy a hátadon táncol a bot, kifelé szaporán, csúnya kobold.

Jancsi: Hess ki, manó, tűzre való, unom, hogy folyton szorongat a torkom, kordúl a gyomrom, hess ki ha mondom, zsémbes,

Juliska: Hess ki, manó, bajkavaró, mert hogyha folyton rágod a gyomrom, lelkemre mondom, én kaplak orron,

Egyszerre: zsémbes, morgós, rusnya kobold, fus,, vagy a hátadon táncol a bot,

Juliska: kifelé szaporán, csúnya kobold!

Jancsi: kifelé, csúnya vén kobold!

Juliska: Így jó! S ha nem leszel többé undok, én cserébe néked egy titkot mondok.

Jancsi: Ó, egy titkot?! Remélem jó dolog.

Juliska: A szíved, Jancsikám, repesni fog- Nézd, színültig tej ez a csupor, ma kaptuk a szomszéd asszonytól. Csak jönne már meg anyuka is, hogy főzne egy finom kis tejberizst.

Jancsi: Tejberizs! Tejberizs, te édes, te szép. A számban érzem már az ízét. Hadd lássam csaj, milyen a tej, s a habja. Szent Ezsajás, estig se hagynám abba.

Juliska: Ej, Jancsi, torkos, szemtelen légy. Vedd el az ujjad, mert ráverek még. És most aztán munkára fel, gyerünk, hogy idejében kész legyünk. Mert jön a mama, s ha nem vagyunk kész, lesz kipsz-kapsz, könnyen jön a verés.

Jancsi: Munkára? Az kéne még, akad abból épp elég. Dolgozni folyton buta dolog, akkor már jobb lesz, ha táncolok.

Juliska: Táncra, táncra! A tánchoz tudok egy dalt. Kettesben fújjuk és járjuk majd. Tudod még azt, amit farsang végén nekünk dalolt és táncolt a néném?

Táncra Jancsim, kedvesem, fogd meg itt a kéz kezem, jobbra lépsz, balra lépsz, körbe, körbe, nem nehéz.

Jancsi: Sajnos ez még gyöngén megy, nem tudom, hogy mit lépjek. Járd el te, hogy ellessem, mit kell lépni kettesben.

Juliska: Lábacskáddal top, top, top, két kacsóddal hop, hop, hop, jobbra lépsz, balra lépsz, körbe, körbe, azzal kész.

Jancsi: Lábacskáddal top, top, top, két kacsóddal hop, hop hop, jobbra lépsz, balra lépsz, lám, nem is nehéz.

Juliska: Ej, egészen könnyen ment, jól csináltad, annyi szent, fürge ész és könnyű láb, jól van Jancsi, így tovább. Fejjel bókolsz, így illik, újjal kopogod, tik, tik tik, jobbra lépsz, balra lépsz, körbe, körbe, azzal kész.

Jancsi: Fejjel bókolsz, így illik, ujjal kopogod, tik, tik, tik, jobbra lépsz, balra lépsz, lám, nem is nehéz.

Juliska: Már a többi könnyű lesz, azt csináld, mit húgod tesz. Kart a karral összefonva, most a páros tánc jön sorra. Jöjj!

Jancsi: Csak rajta, vígan, frissen, fürgén lépj, búslakodni kár,

Egyszerre: Juliska: A gond elszáll, az élet tündérszép, ha lábad táncot jár. Csak rajta, vígan, frissen, fürgén lépj, búslakodni kár, az élet tündérszép, ha lábad táncot jár. Tralalala..

Jancsi: A gond elszáll, az élet szép, a lábat táncot jár. Csak vígan, frissen, a gond elszáll. Tralalala..

Juliska: Sebesebben pördülj, kedves Jancsi, ahogyan a rokkát forgatják, most körbe-körbe járva forgasd jól meg húgocskád.

Jancsi: Ej, félre innen törpe jószág, utam el ne álld. Ily kisleánnyal mit kezdjek, hisz oly butácska mind.

Juliska: Megbánod ezt még Jancsi úr, ha elkaplak megint. Tralala.. Sebesebben pördülj, kedves Jancsi, ahogyan a rokkát forgatják.

Jancsi: A zoknidon egy óriási lyuk van, húgocskám.

Juliska: Ne csúfolódjál, Jancsi, mert faképnél hagylak ám. Ne gúnyra, inkább táncra használd azt a csöpp eszed.

Jancsi: Jó, csak ne duzzogj, húgocskám, meglátod jó leszek. Tralala! Sebesebben forgass, kedves Jancsi, ahogyan a rokkát forgatjuk.

Együtt: Fel, fürgén, frissen, vígan járd, félre gond és baj, s'ha zoknidról egy lyuk néz rád, anyácska újat varr.

Jancsi: Tralalala...

Juliska: Sebesebben pördülj, kedves Jancsi! Sebesebben forgass, kedves Jancsi! Tralalala..

Második jelenet

Anya: Hahó!

Együtt:

Jancsi: Jézus, a mamánk!

Juliska: A mamánk!

Anya: Hát ez itt meg miféle csúfság?

Juliska: A Jancsi..ő hívott..

Jancsi: Nem, ő volt..

Anya: Csöndet, rosszcsontok, naplopók, lusták. Ez nektek munka? Ugrálás, lárma, mintha az ember búcsúban járna. Míg apjuk, anyjuk gürcöl, fárad, betömni ezt a két éhes száját. Nesze! Hadd lám, mit végeztetek? Hogy? Julcsa, még mindig nincs meg a sál? És te, te kópé, tán összerogynál, ha két kis seprűnél többet is fonnál? Két haszontalan, de mit is beszélek. (de majd a söprűtől jó útra tértek.)

Jesszus, átok száll erre a házra, oda a tejbekása.

Mit?! Nevetsz?! Arcátlanság! Várj, apádnak gondja lesz rád!

Mars, mars kifelé, erdőbe eprészni! Mire vársz? És telt kosár nélkül ne lássalak, mert széttöröm minden ép csontodat!

Te jó csupor, ez lett hát a véged. Hajh, bajra bajt hoz az esztelen méreg. Isten, adj pár garast! Zsírt kellene venni, és lisztet, hogy kapjon a két gyermek enni. Rég csendes a tűzhely, nem fortyog az üst, hisz nincs benne amit főznél, vagy süss.

Minden fáraszt, fáraszt az élet. Isten, adj pár garast...

Harmadik jelenet

Apa: Anyjuk, itt vagyok! Jó szerencse ránk ragyog. Ó te árva, árva népség, dolgozol, mert hajt az éhség, sorsod mégis a koplalás, néhány rossz morzsa, és semmi más, hej az éhség jó szakács. Rallala, hej az éhség jó szakács.

Gazdag ember válogathat, ámde hogyha gyomrod zaklat, minden étel megváltás, kása, tök, vagy bármi más. Hej, az éhség jó szakács, hej az éhség jó szakács.

Úgy ám, az éhség jó szakács, a tarsolyában száz tanács, de sajnos bármilyen bölcsen szól, a jó tanáccsal nem laksz jól. Rallala, vízzel élj, ha nincsen bor, rallala. Talpra mama, idesüss!

Anya: Ho-hó! Mi ez a lárma? Megállj.. ki az? Már szunnyadni sem hagysz, ebadta pimasz?!

Apa: Hajhó! Az éhes vad itt bent ugat, és rágja már a gyomromat. Rallala! Hej, az éhség mérges vad, rágja, tépi gyomromat.

Anya: Úgy, úgy! Az éhes vad azt tudja csak, hogy enni kap, ha lármát csap.

Apa: Úgy ám! Ez a nap jól sikerült, így van-e, asszonyság.

Anya: Menj már! Aki a kocsmában ült, az mindent szépnek lát.

Apa: Lám, lám, azt kéne tudni még, mi lesz a fényes estebéd.

Anya: (A válasz könnyű, attól félek) Az estebéd az ördögé lett.

Ami volt, oda lett, pénzem nincs, hogy mást vegyek.

Apa: Mondtam, asszony, hogy egyszer még ránk nevet a fényes ég.

Nézd, párom, ide nézz a zsákomba.

Anya: Jaj, mint egy álom! Vaj meg sonka, liszt meg kolbász..bögre mézzel..hús tojás.
Hogy győzted pénzzel? Lencse..hagyma..és.. na lám, fél font kávé, szűzanyám!

Apa: Ralalala, hej juhé, ez a nap a vígságé.

Anya: Ralalala, hej juhé, ez a nap a vígságé.

Apa: Nos, hallgasd, anyácska, mint esett. Ünnepe lesz az erdőn túl, erre készül pór és úr.
Búcsú lesz és jubileum, lesz tűzijáték, nagy Tedeum. Fellendült a seprűs üzlet, gond és bánat messze űzlek. Mert ünnepkor minden házra rátör a seprés, súrolás láza; házról házra jártam hát, kínálva a portékát: Jó seprők, jó seprűk, kefe, partvis, porolóm van, vegyen azt is!

Eladtam mindent sorra szépen, pedig most az árát jól megkértem.

Fürgén üstöt, lábast, kannát, gyúrd a tésztát, vágjad a hagymát. És vivát a seprűs boltra!

Anya: És vivát a seprűs boltra!

Apa: De várj, a két kicsi hol van? Hol vagy Julcsa, és Jancsikám?

Anya: Merre vannak? Bár tudhatnám. Mind a kettő elszökött, mert a kancsónk széttörtött.

Apa: Mi? Még vadonat új volt.

Anya: És a drága tej kifolyt.

Apa: Az angyalát! Az ördögfiókák újra kezdik hát a mókát? Olyan rosszak, hogy már bosszant, kerülnek a munkát órák hosszát, ma is már messze a háztól, hallom, hogy mindkettő ordít, táncol, alig láttam, hidd el, a méregtől...

Együtt: Csak már azt, hogy a kancsó eltört. Ralalala..

Apa: Nos, vén méregzsák, be kell hogy lásd, kicsit ostoba ez a csapkodás? De mondd, a két kicsi merre lehet?

Anya: Tán az erdőm, ha érdekel!

Apa: Ha érdekel?! No, ez aztán sok!

Anya: A seprűt jobb lesz, ha ott hagyod!

Apa: Még eltévednek, hisz az erdő mély, mi vár rájuk, ha jó az éj!

Anya: Nagy Isten!

Apa: Nem tudod, hogy van ott egy furcsa ház, hol ördögök lánya tanyáz?

Anya: Az ördög leánya?

Apa: A mézboszorka!

Anya: A mézboszorka! Jaj, megint a seprűre nézel?

Apa: A seprű nem játék, te ostoba nő, hát ezt se tudod? Ezen üget a sok boszorka éjjel.

Van egy vén banya, ismerjük őt, ki Belzebútból nyert bűverőt. Ki éjfél tájt, ha hold se jár, egy seprűre ül, és messze száll. És sebesen száll, hol a madár se jár, magas hegy fölött, ahol mennydörög, nagy fák között, hol sűrű a köd, száz boszorkány, mint az orkán, száll versenyt a széllal.

Anya: Ki hinné?! És a mézboszorka?

Apa: Ha az erdőn jársz, utat nem találsz, egy mézes, mázos házat látsz, s'ha egy gyerek ott ténfereg, azt mézlepénnyel bűvöli meg. S'már mit se tehet az árva gyerek, már ott is van a rács megett, soha soha nem menekül, tüzes rostélyon ül és ki sem kerül, míg barnára sül, mert a tűzben, jaj, a tűzben mézbábuvá válik.

Anya: És a bábukkal mit tesz?

Apa: Felfalja egy szálíg.

Anya: A boszorkány? Elég! Ó, Jancsi, Juliska, mit tettem, nagy ég!

Apa: Hé, asszony, várjál, állj meg hát, hadd kapjuk el együtt a vén banyát!

Boszorkánylovaglás-előjáték a második képhez

Második kép

Az erdőben

Első jelenet

Juliska: Kis ember áll az erdőn, csak áll, nem szól, a vállán nagy palást biborbársonyból. Nézd a csöpp kis emberkét, sapka rajta kenderkék, egymagában meddig áll ott még?

Kis ember áll az erdőben féllábon, a lisztzsák a hátán egy vékát nyom. Nézd a csöpp kis emberkét, sapka rajta kenderkék, hátán zsákkal meddig áll ott még? Láttál már itt furcsa emberkét?

Jancsi: Juhé! Színültig telt ez a kis kosárka, dicséret vár azért Jancsikára.

Juliska: Az én koszorúm kész is már, nézd, ily széptán soha nem volt még.

Jancsi: Kisfiú ilyet föl nem tesz, kislányokhoz nem illik ez. Hej, Julcsa, kis húgom, kész csoda, szebb vagy mint a tündér Ilona.

Juliska: Hogy még szebbnek lásd szép Ilonát, a bokrétát add neki át.

Jancsi: Tündér Ilona, száz tündérnél szebb, a kosárral még szebb, csak hagy az epreket.

Kakukk, kakukk, kis hazug.

Juliska: Kakukk, kakukk, kapd be, kukk.

Jancsi: Az epret hagyd, kis torkos. A kakukk az, ki megtanít meglopni mások fészkeit.

Kakukk, kis hazug!

Juliska: Kakukk, kapd be, kukk!

Jancsi: Fészket rakni lusta vagy.

Juliska: Kakukk, glug glug.

Jancsi: Kis fiókád másra hagy.

Juliska: Kakukk, kakukk. Epret gyűjtesz jó sokat,

Jancsi, Kakukk, kaukk,

Juliska: megdézsmálod egymagad.

Jancsi, Kakukk, kakukk!

Juliska: Jancsi, jaj istenem, nézd, mit tettél, minden epret egy szálig megettél! Várj csk, anyánk majd ad néked. Ezt a tréfát megemlegeted.

Jancsi: Ej már, csinyján húgocskám. Te kezdted, ne fogjál most mindent rám.

Juliska: Lássunk neki, és szedjünk újat.

Jancsi: Már késő, az árnyak már hosszúra nyúltak. Eltűnik az ág, a zöld levél, és nemsokára itt az éj.

Juliska. Ó Jancsi, Jancsi, most mi lesz velünk, jaj, mondd, hova tettük a csöpp kis eszünk, hogy észre se vettük, nőnek az árnyak.

Jancsi: Halld, ahogy zúgnak az ágak. Halld, halkan súg a lomb?

„Jancsi, Julcsa!” kérdi, „mondd csak félsz-e már?

Húgom, nem látom, hol az út.

Juliska: Uram! Mit mondasz, hogy nincsen út?

Jancsi: Mit reszketsz, gyáva nőszemély, fiú vagyok, és az nem fél.

Juliska: Jaj, Jancsi, itt szörnyű baj érhet még.

Jancsi: Jaj húgom, csend, eszeden légy.

Juliska: Mi villog ott messze éjen át?

Jancsi: Fehérbe öltözött a nyírfaág.

Juliska: És ott, az arc, mi ránk nevet?

Jancsi: Csak korhadó fűzfa a lép felett.

Juliska: Hát nem látod, hogy éppen rád mily szörnyűséges képet vág?

Jancsi: Nem félek én tőled, hallod, pupák.

Juliska: Ott nézd, hogy szökdel a lány, mégse félsz?

Jancsi: Mert hiszen csak egy játssz lidérc. Húgom, légy kicsit higgadtabb. Hagyd, hogy egy jó nagyot rikkantsak.

Visszhangok

Juliska: Hé, ki beszél? Hallod ezt? Azt mondja: „szél”! Jancsi, valaki ott fenn él. Én félek, úgy félek, úgy vágyom haza. Az éji erdő rémek otthona.

Jancsi: Kapaszkodj, kishúgom, jól belém, és mit se félj, megvédlek én.

Juliska: Nem látod fenn a ködbanyákat? Nézd, ide intenek, erre szállnak. Ott jönnek, ott jönnek, hogy lecsapjanak ránk. Jó apánk, jó anyánk! Ó!

Jancsi: Nézd, ott egy törpe Húgocskám!

Juliska: Ó! Jaj!

Jancsi: Vajon ki ő, és mit kíván?

Második jelent

Altatómanócska: Itt járok este körbe, pszt! Az álomosztó törpe, pszt! Sok gyermek várja jöttöm, pszt! Bár termetem csak pöttöm, pszt! Mert zsákomból jét porszemet a pillátokra pergetek, és elnézem, hogy szendereg a sok-sok kedves kisgyerek, s’ha már az édes álom elnyomott, száz csillag gyújtja lángját, mint bűvös égi fáklyák, és angyalszárnyak őrzik boldog álmotok!

Kívánok békés boldog álmot, s száz angyal szárnya őrzi boldog álmotok.

Jancsi: Elment a törpe!

Juliska: Mondjuk még el az esti áldást.

Együtt: Minden este ágynál két pár égi angyal áll, fejecskémnél egy pár, ketten lábaimnál, kettő jobbam tartja, jut egy pár balra, ketten őrzik párnám, kettő reggel vár rám, kettő fogja ágyam, és égbe röptet lágyan.

Harmadik jelenet

Közjáték

Harmadik kép

Első Jelenet

Ébresztőmanócska: A csöppnyi harmatember, a napsugárral kel fel, és mer fiút és fruskát a dolgost és a lustát, kling klang! kling klang! S'ha már a pajkos napsugár a zárt pillákon táncot jár, hűs harmatcseppel keltem az alvót réten, berken, fel frissen mind, fel hát, mert ha reggel jókor keltek, tán színaranyra leltek, fel hát, fel hát, alvók népe! Feljött a nap az égre, fel hát, hétalvó, fel hát, fel mind!

Juliska: Be furcsa! Vajon hol vagyok most? E zöld rét, meg a fenyvesek. Szellő sugdos a hűs lombok árnyán, dalba kezd a cinke, csíz, a sármány, kedves erdei dalnokok, hogy víg dallal áldja mind az új napot. Jó reggelt néktek, füttyös torkú szárnyas népek.

No nézd a hétalvót, a lustát. Várj csak, te csúfság. Késő van már! A víg pacsirta régen fenn jár a fényes égen. Tirelireli..

Jancsi: Kikeriki, bújjál ki! Kikeriki, bújjál ki! Fel, a munka nem vár, a nap az égen fenn jár. Kikeriki!

Juliska: Tirelireli..

Jancsi: Mi tette ezt? A fák, a fű. De álmom rég volt ily jóízű.

Juliska: Ma éjszaka itt, Jancsikám, varázsos álom szállt reám.

Jancsi: Rám is, egy álom, úgy ám.

Juliska: Úgy tetszett, felcsendül lágyan, halkan, egy angyali ének, egy mennyei dallam. Rózsaszín fellegen sejtelmes fény libbent és lengett az ég peremén.

Ekkor nagy fény áradt szerte-széjjel, egybeolvadt a föld az éggel, és aranyló létrán égből a földre nagy sereg angyal jön le, ezüst köntösük, a szárnyuk színarany.

Jancsi: Hét pár angyal volt biztosan.

Juliska: Hát te is ezt láttad, Jancsikám?

Jancsi: Persze, de láttam ám! És arra repültek tán.

Második jelenet

Juliska: Megállj, megállj!

Jancsi: Nagy Isten! Miféle varázslat ez? E képtől fejem is szédülni kezd.

Juliska: Ez aztán a pompa, ó nézd csak mily csodás, a ház csupa torta és mézeskalács, a kiskapu linzer és habcsók a rács, az ablak egy nagy darab cukros lepény, a párkány meg tejszínes mazsola krém, csodás, még a rács, az is mézeskalács.

Együtt: Mily finom kastély, mily édes körös-körül. Tán tündér lányának szolgál lakhelyük. Ó, bár otthon lenénk a szép tündérleányt, hogy hozzá, mint vendég, bekukkanthatnánk, és tortákat ennénk, meg édes marcipánt, friss marcipánt, jó marcipánt.

Jancsi: Nincs semmi nesz, semmit se hallok! Jer, nyissunk be, húgom.

Juliska: Észnél légy, hallod! Hékás, már ne légy ily szertelen. Itt kinn honnan tudnád, ki vár ott bent?

Jancsi: Nézd, a ház szinte hívogatva int, és az angyalkák erre szálltok mind.

Juliska: Ha így van, úgy hát baj se lehet.

Jancsi: Kis húgom, e házba ők hívtak meg.

Juliska: Jó, megkóstoljuk, úgy, mint két kisegér, ha alszik a macska.

Jancsi: Ha alszik a macska.

Harmadik jelenet

Boszorkány: Rocskám, rostám, rázom, ki rágcsál kinn a házon?

Jancsi: Hallottad ezt?

Együtt: A szél, a szél döngicsél.

Juliska: Hm!

Jancsi: No tetszik?

Juliska: Most nézzük ezt itt.

Együtt: Haj! Mily páratlan illat, mily fenséges íz, e torta, úgy érzem az édenbe visz.

Jancsi: Ó, csupa méz.

Juliska: És milyen omlós.

Jancsi: A hab.

Juliska: A grillázs- Be jó!

Jancsi: Hah, be pompás!

Juliska: A gazda nem lehet más, csak cukrász.

Jancsi: Hé, Cukrászbácsi!

Juliska: Nagyon vigyázz! Ha így megy, kilyukad végül a ház.

Boszorkány: Rocskám, rostám, rázom, ki rágcsál kinn a házon?

Együtt: A szél, a szél, a szél döngicsél.

Juliska: Torkos kisegér, várj csak, a macska kijön és rád csap.

Jancsi: Bánom is én, míg tart a lepény.

Juliska: Ne oly mohón, te kis bohó.

Jancsi: Ott hagyni kár, mi én nekem jár.

Együtt: Hahahaha..

Boszorkány: Hihihih..

Jancsi: Mi ez? Mit képzelsz, engedj már.

Boszorkány: Angyalkám, s'te kedves kis számár. Én megvendégellek csuda mód. Úgy szép a gyermek, ha jó pufók.

Jancsi: Mondd, ki vagy, rút banya? Engedj már!

Boszorkány: Ej, kincsem, kényeskedni kár. Hidd el, itt semmi baj nem ér, nincs jobb a cukrosnéninél, felnőtt és gyermek egyaránt, énnekem kedves jóbarát. Ám főként a csöppeket kedvelem, de úgy, de úgy, hogy majd elnyelem.

Jancsi: Hagyj, a képedet nézni is fáj. Varjú, vész gyászmadár.

Boszorkány: Hahahaha!

A nyelvecskéd jól pörög, ebadta kölyke. Kislánykám hagyd, légy bölcsebb, és jöjj be.

Jöjj kis egérke, házamba térj be! Pompás asztallal várlak, mely kedves szemnek és szájnak. Csokoládé, torta, friss lepény, marcipán rajta, ízes krém, szentjános kenyér és túrós béles, meg bukták, meleg mákos rétes, de kaptok, ha kértek, friss fűgét, vagy mazsolás pépet; a kamrámban, a házam tiétek, úgy ám, csak a tiétek!

Jancsi: Nem bízom benned, csúf vagy és rossz.

Juliska: Szavad mézes-mázos.

Boszorkány: Lám, lám kis óvatos. Mért féltek? Ha van földi édenkert, az tirátok vár ott a házban bent. Jöjj kis egérke, házamba térj be! Pompás asztallal várlak, mely kedved szemnek és szájnak.

Juliska: De mondd, miért a madzag, Jancsikám?

Boszorkány: Az ám...őneki nem lesz más dolga, mint nyalni-falni, ami csak ízlik, míg szépen kövérré hízik. És hogyha jól viselkedik, nem duzzog, s'mintegy bárány, oly szelíd, nos, Jancsi, hadd súgom meg hát, mily nagy öröm vár majd akkor terád.

Jancsi: Ne súgdoss, nyíltan mondd ki már, miféle nagy öröm, ami vár?

Boszorkány: Oh, szemnek, fülnek, gyönyörűség, de erről többet nem mondhatok még.

Jancsi: Szemnél és jó füllel nincs nálam baj, azt látom épp, hogy itt valaki csal. Julcsám, rászed a vén boszorkány, jöjj, fussunk el, de gyorsan ám.

Boszorkány: Állj! Hókusz-pókusz, mínusz-plusz! Véged van, ha megmozdulsz. Ott állsz némán, csendesen. Jobbra nem lépsz, balra sem. Szempillácska nem rebben, egér kórus, most e bűvös botra nézz, meg nem mozdulsz, el nem mész, és a munka ezzel kész. Hókusz-pókusz, malus locus..

No, Julcsa, értsünk szót, kicsiny lány, a Jancsid kissé még sovány. Még híznia kell, mézzel kezdem, kap mákos bejglit, mazsolácskát tejben. Besietek, és már hozom is, te addig itt állsz, kis hamis.

Juliska: Ha! Undorító vén varangy.

Jancsi: Húgom, pszt! Csendben maradj! Ha visszatér, te résen állj, és lessed, mit és hogy csinál. És kérjen bármit, készen állj...de hagyjuk abba most...jön már.

Boszorkány: Hé kismadár, a csőröcskéd nyisd ki már. Úgy, nyeld le, és ne nyögj, kapd be és gömbölyödj. Hókusz-pókusz békahús! Kéz is, láb is szabad, fuss! Nos, vége, lányom, a lustaságnak, mozdulj, de gyorsan szedd a lábad. Rajta, kincsem, fürge légy, asztal táján rendet tégy: Tányérkám, késecském, villácskám, kendőcském, morgolódik már a bendőcském; aztán légy mindig fürge és friss, hogy ólba ne zárjalak téged is.

No nézd a kölyköt, hogy alszik ott, csak gyermek álma ily nyugodt. Úgy, báránykám, csak álmodjál, úgyis a végső álom vár. De mégis Julcsám kezdjen tán, oly bájos édes kisleány; régen láttam ily szép finom boszorkány csemegét.

A tészta kész, a kemence már várja, pattog a tűzben a rőzse lángja.

Kis szívecském, leszel még friss lepény. Úgy ám, Julcsikám. Kukkants a tűzhelybe mélyen, hogy friss cipónk meg ne égjen. Most egyet lendülsz, zsupsz és bent ülsz. Egy perc és már sült is a kis Julis. S'ha már finom omlósra égett, még hintsek reá mákot, mézet. Friss ízes mézlepény így lesz az én kicsikém. Úgy ám, babám! Hihihii!

Repülj, ne félj, te seprűnyél! Ha nap süt reád, a kis gazdád csak itt repül a ház körül.

De hogyha már az éj leszáll, a fellegek fölé vezet.

Hogy öt meg hat az tűznél több, ezt tudják jól az ördögök, ha négy a hét, az bölcs beszéd, de nyolc, vagy egy, az egyremegy.

Ho-hó, fürgén kis seprűcském!

Hó, seprű, hó!

Föl, no föl, te kis fecske, nyúljon a nyelvecske. Nyalcsi-falcsi, torkos palcsi! Nyújtsd a kis kezéd, nyújtsd hát, lássuk az ujjacskád.

Belzebúb apám, mint egy karó, sovány. Híznod kell még Jancsika, mert vékony a mancsika.

Kislány, Julcsám! Hozzál cukrot, friss fügét, Jancsi szólt, hogy enne még.

Juliska: Tessék, már itt van. Hókusz-pókusz, békahús, kéz is, láb is szabad fuss!

Boszorkány: Mit mondtál, kedves kis libám?

Juliska: Azt, hogy jó étvágyat, Jancsikám.

Boszorkány: He?

Juliska: Jó étvágyat, Jancsikám.

Boszorkány: Hi-hi-hi! Te is kapsz, lányom, már tőled sem sajnálom. Úgy, nyeld le, és ne nyögj, és gömbölyödj!

Jancsi: Most vigyázz, mit csinálsz!

Boszorkány: De aranyosak ketten, a nyálam is elcseppen. Jer Julcsikám, cukros kisbabám. Kukkantás a tűzhelybe mélyen, hogy friss cipónk meg ne égjen, jól nézd meg szentem, barnul-e rendben, kiveszem ha kész, mert, nem nehéz.

Jancsi: Jól vigyázz, mit csinálsz!

Juliska: Alig érem fel, hogy is kezdjem el.

Boszorkány: Jaj, te kis mafla, ott van a padka. Állj arra fel, úgy éred el.

Jancsi: Julcsa, most el ne rontsd!

Juliska: Jaj, meg ne szidj, nem megy ez így, ehhez nem értek, jöjj, és mutasd meg kérlek.

Boszorkány: Padkára fel, és más se kell.

Jancsi és Juliska együtt: És most egyet lendülsz, zsupsz, és bent ülsz, és te sülsz ott anyó, mint mézzipó! Juhé! A boszorka ott benn ül, legbelül, míg meg nem sült. Juhé!

Többé ki nem repülsz, csendben ülsz míg elemészt a tűz. Nem kell itt semmi más, friss kalács meg jó tanács. Fel, táncolj, hajnalig mindenki jóllakik, kap tortát, friss habot, míg csak a tűz lobog. Hej! Juhé! Hej, juhé! Hej, juhé! Juhé!

Negyedik Jelenet

Jancsi és Juliska együtt: Ó, szép, csodás szabadulás!

Juliska: Mind alszik, zárva a kis szemek, úgy zengik e bájos éneket!

Együtt: Jöjj, ébressz fel az érintéseddel!

Jancsi: Jaj, Julcsa, te kezdé én félek még!

Juliska: Hadd simogatlak még kicsikét!

Együtt: Jöjj, simogasd az arcomat, hogy pillácskáim nyíljanak!

Jancsi: Hókuszt pókuszt békahúst, kéz is láb is szabad, fuss!

Gyerekhang: Hálánk, hálánk egy élten át!

Együtt Jancsi és Juliska: A zordon felleg elvonult szedd vígan a lábad és táncoljunk! És zengjenek víg énekek, jöjj pajtás, add a kis kezéd! Most körbe járj és úgy ugrálj,

hadd zengje szívünk boldog énekét a völgy, a hegy a föld az ég! Be szép!

Jancsi: Az égi angyalkák álmomban már megmondták, s'íme a szép álmkép valóra vált.

Együtt: Ó szárnyas égi nép ki ott fenn minket véd, hála mindenért, az életért, mely újra szép, az élet újra szép!

Mindenki: A hálánk elkísér! A hálánk elkísér! A hálánk elkísér!

Jancsi és Juliska: Az élet szép, az élet szép, ó hála mindezért! Hálánk, hálánk, a hála él!

Apa: Rallala, hol vagytok, Jancsi, Juliska? Rallala, hó, ide nézz mama!

Utolsó Jelenet

Juliska: Jertek, jertek! Gyermek! A fő, hogy a baj véget ért.

Mindenki: Hej!

Apa: Vén boszorka nézzük meg, mennyit ér, ha megsütnek, rágós vagy, ízéd rossz, mézsütőkre szégyent hoz.

Mindenki: Vén boszorka nézzük meg, mennyit ér, ha megsütnek, rágós vagy, ízéd rossz, mézsütőkre szégyent hoz.

Apa: Mert kis másnak vermet ás, sorsa gyász és pusztulás, és ha súlyos gondban megsegít egy áldott égi kéz! Úgy ám, ha sorsod túl nehéz, megsegít egy égi kéz!